

חיים שור:

„המאמר נפסל מפני שהתווכח עם חזון!“

היומון „עלהמישמר“, השייך למפ”ם, פסל לפירסום מאמר של חיים שור. תוכן המאמר הוא ויכוח אידיאולוגי עם יעקב חזן, מנהיג מפ”ם, בעיקבות סיפרו, שיצא עכשיו לאור.

ידיעה זו אולי לא היתה מסעירה כל-כך, אלמלא העובד דה שחיים שור היה בעצמו עורך „עלהמישמר“ בין 1974 ו-1980. שור גם היה בעבר מזכיר הקיבוץ הארצי, ומאז 1982 הוא עורך „ניו-אאוטלוק“. חשבתי שיהיה מעניין לשמוע את דעתו של שור.

● מדוע לא פורסם המאמר שלך ב„עלהמישמר“ מר?”

נאמר לי שהוא ארוך מדי.

● והוא באמת ארוך מדי?

כן, הוא ארוך. יש בו יותר מ-3500 מילים, שהם 12 עמודים במכונת-כתיבה.

● ואי-אפשר היה לקצר אותו?

אולי. זהו מאמר, שאומרים לי שהוא טוב וקריא מאוד, העוסק בבעיות הקיומיות של מדינת-ישראל, תוך כדי ויכוח רציני ונוקב עם אחר משני מנהיגי של מפ”ם והקיבוץ הארצי במשך 70 שנה. אני יודע לכתוב גם מאמרים קצרים, אבל מאמר כזה אי אפשר לכתוב כלאחר-ידי. אינך יכול להתווכח עם חזן במליצות שגורות. אתה חייב להביא דברים כשם אומרם, להציג את התיזות שלו לקורא-המאמר שלא קרא את הספר, ולנמק היטב את השגרי תיך. ואת זה פשוט לא ניתן לעשות בקצרה.

מיפלגות

● ואי-אפשר היה לעשות את זה בעיתון אחר? זה ויכוח עם מנהיג מפ”ם, ומן הדין שוויכוח כזה יתנהל קודם כל בתוך מפ”ם. ואין למפ”ם ירחון עיוני.

● ומה זאת אומרת?

פשוט מאוד. פסילת מאמר, המתווכח באופן ענייני עם חזן, פירושה בפועל חסימת האפשרות לוויכוח עימו, אלא אם אתה עושה זאת במיסגרת של אלף מילים. זה דבר שהרעת אינה סובלת.

● אתה מאמין שהסיבה העיקרית, או היחידה, לאי-פירסום המאמר היתה אורבך?

אין זה משנה כמה אני מאמין. מבחינתי, זה לא בא כחשבון שהמאמר לא יפורסם. הוא עוסק במהות עתידנו, ואני חושב שיש לו מה לומר בעניין זה לחברים שלי, שאני צועד איתם ביחד כבר 50 שנה. המאמר פורסם בשבועון העובד בקיבוץ הארצי. שתפוצתו אינה קטנה בהרבה מזו של „עלהמישמר“. אני כבר יודע מתגובות של קוראים שהכל משוכנעים שהמאמר נפסל מכיוון שהתווכח עם חזן. (ענת סרנוסטי)

דוד אדמון:

„עכשיו שיחפשו פרייזרים חדשים לוועד-המנהל!“

מרזנים שאורי מודת ימונה כיו”ר רשות-השידור, שיע”ב וזב את תפקידו כמנכ”ל הרשות טרם עת, שימונה סוף-סוף ועד-מנהל חדש. מליאה חדשה – זמנים חדשים, זמירות ישנות.

שאלתי את חבר-הוועד-היוצא, הפירסומאי דוד אדמון, האם הוא מעמד לוועד הבא. אדמון נשמע כעוס.

לא אני לא מעמדי.

● מדוע?

מפני שכיהנתי שתי קדנציות, וסיימתיו הייתי קדנציה אחת

שידור

בוועד-המנהל, ואת — במליאה. מכיוון שהחזירו את החוק המטופש, האיריטי, בחזרה, אז... אין טעם לקיים מליאה כך: לשיבה הראשונה מגיעים 30 איש, לשניה — 25... מיבה ינון, יו”ר-הרשות הנוכחי, לא הצליח לכנס אף ישיבה אחת של המליאה בתורשים האחרונים.

● אני מבינה שגם מורמלית אתה מנוע מלכתן קדנציה נוספת בוועד.

מורמלית, אוכל לכתן רק אם ישונה החוק. אם לא ייבחר ועד-מנהל לפני הבחירות — אז יש סיכוי שאחיה בתמונה. אם כן — אז אני מוחץ לתמונה. בינתיים אני חי וקיים כמישנה-ליו”ר הרשות, וכיו”ר ועדת-הכספים של הרשות.

● זכור לי שגלחמת למען שינוי המיבנה של הג”ם הקרבעים ברשות-השידור. מדוע הרמת ידיים? הרמתי ידיים? על מה? אין לי על מה להיאבק, אין לי איפה עשיתי למען רשות-השידור מעל ומעבר, הבראתי את מצבה הכלכלי, והכל כהתגברותו זה רק פגע כעסקים הפרטיים שלי. עכשיו, שיחפשו להם פרייזרים חדשים! (דפנה ברק)

ידי מנוסי:

„לא בית-אבות, אלא בית-מריבה!“

נחתם תקנון עמותת „כפר-האמנים בגיל הזהב“. כפר-האמנים, לכשיוקם, יקבל אליו כל אמן מגיל 65 ואמנית מגיל 60, כדי שיחיו ביחד בגיל-הזהב שלהם. פניתי אל העיתונאי-הסופר ידי מנוסי, בן ה-60, ושאלתי אותו מה דעתו על העניין.

כפרי-אמנים ככל מקום בעולם נכשלו מבחינת עידוד היצירה. אפילו עידוד שלנו לא הגיע לגרולות.

● אני לא חושבת שמתכוונים לכפר-אמנים, אלא יותר לבית-אבות לאמנים.

בניגוד למיקצועות אחרים, אמן איננו יוצא לפנסיה. הוא מתפ”ק כל זמן שהוא יכול, או כל זמן שרוצים אותו. אם הוא יכול להמשיך לתפקד, הוא לא צריך בית-אבות. ואם הוא לא יכול לתפקד, מרוע הוא צריך כפר מיוחד? מה רע בבתי-אבות רגילים?

אמנים

זה מבלי להזכיר את העובדה שאמנים הם אינדיבידואליסטים, ויש להם נטייה לאכול זה את זה. אם אכן יוקם דבר כזה, הוא לא יהיה בית-אבות, אלא בית-מריבה.

● ובכל זאת, מישהו חייב לראוג לאמנים הזקנים. בריוק כמו שצריך לראוג לכל הזקנים. אני בכלל מתנגד לתחושת העליונות הזאת, שהאמנים החרירו לעצמם. מגיע להם בית-אבות כמו לכל אדם אחר, ולא חשוב מהו מיקצועו.

● טוב, אני מניחה שבכל זאת יש אמנים החושבים אחרת. יש לך הרגשה שהבסר הזה יקום?

את האמת? עם הרספקט שיש למטומטמים במיסר כלפי האמנים, יכול להיות שיצליחו להשיג תקציבים. אם זה יוצא ממש לפועל ויקום כפר — אני בספק גדול. דרך אגב, למה בכלל את פונה אלי? אני הרי צעיר-צ”ק בן 160.

● אז אולי אתה מעוניין באיוו קיטנה לחוששי-פסח.

תורה לך. (דניאלה שמי)

אילנה בריארי, העולם הזה

צבי טל, העולם הזה

דפנה ברק